

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 lutego 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 sierpnia 2017 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację A. S. od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 24 listopada 2016 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w T. z dnia 2 lutego 2015 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 1270) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43). W ocenie Sądu drugiej instancji, skarżący nie spełnił wymagania pracy w warunkach szczególnych kwalifikowanej według poz. 83 działu III wykazu A, stanowiącego załącznik do wymienionego rozporządzenia jako lutowanie płyt, blach

i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych jako prac różnych w hutnictwie i w przemyśle metalowym. Pracował przy obsłudze agregatu lutowniczego „E.” w Spółdzielni Inwalidów „T.” w P., współpracującej z Zakładami Elektronicznymi im. (...) w zakresie produkcji płyt obwodów drukowanych. Płyty obwodów drukowanych nie były płytami ołowianymi ani z metali nieżelaznych, które łączy się metodą lutowania twardego.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została wywiedziona na podstawie naruszenia prawa materialnego tj. art. 32 ust. 2 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach w związku z § 1, 2, 4 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. i w związku z poz. 83 działu III wykazu A przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że ustawodawca przyznał prawo do ubiegania się o wcześniejszą emeryturę w obniżonym wieku tylko pracownikom, którzy wykonywali lutowanie ręczne, nie zaś obsługującym agregat do lutowania, mimo że nie sprecyzował sposobu lutowania, a jedynie posłużył się zwrotem „przy lutowaniu”.

W ocenie skarżącego, zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga jest oczywiście uzasadniona, co jest widoczne *prima facie* dla przeciętnego prawnika, bez głębszej analizy prawnej. Z niekwestionowanego stanu faktycznego wynika bowiem, że ubezpieczony pracował przy lutowaniu elementów elektrotechnicznych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy pracach wymienionych pod poz. 83 działu III wykazu A - lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych. Dokonanie zatem wykładni tego przepisu „w sposób zawężający poprzez podzielenie procesu lutowania na twarde i miękki czy ręczny i automatyczny było oczywiście wadliwe i nieuprawnione. Przepis stanowi w sposób jasny nie wymagający jego szerszej analizy, iż chodzi ogólnie o proces lutowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący sformułował wniosek oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w związku z czym - zgodnie z utrwalonym stanowiskiem

judykatury - już z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań powinno wynikać, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i podniesiona podstawa kasacyjna uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie Sady oceniły zebrany materiał dowodowy jako niewystarczający do dokonania ustaleń zgodnych z twierdzeniami skarżącego, a tą oceną Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skoro to ona leżała u podstaw odmowy zastosowania w sprawie poz. 83 działu III wykazu A rozporządzenia z dnia 8 lutego 1983 r. i w konsekwencji art. 32 ust. 1 i art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach, przyjęta przez skarżącego argumentacja nie prowadzi do oceny skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).